

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi następujące zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia obowiązku uzasadnienia

- Uzasadnienie umieszczenia strony skarżącej w wykazach ujętych w załączniku do zaskarżonych aktów prawnych nie odpowiada wymaganiom wynikającym z art. 296 akapit drugi TFUE. Jest ono niejasne i niedostatecznie dookreślone. Przede wszystkim z uzasadnienia nie wynika, jakie wsparcie państwa otrzymywała strona skarżąca na rozwój specjalnej strefy ekonomicznej Bremino-Orsza. Uzasadnienie dotyczące udzielania stronie skarżącej „wielu przywilejów finansowych i podatkowych i innych korzyści” jest również niejasne, gdyż nie można ustalić, do jakich przywilejów to się odnosi. Twierdzenie, że wspólnicy Bremino-Grupp OOO są „właścicielami projektu Bremino-Orsza” jest już błędne na tej podstawie, że prawnie niemożliwe jest bycie właścicielem strefy ekonomicznej. Poza tym zarzut, że wszyscy trzej wspólnicy strony skarżącej należą „do ścisłego grona biznesmenów powiązanych z Łukaszenką”, jest zbyt ogólny i nie może stanowić wystarczającego uzasadnienia dla wprowadzenia sankcji.

2. Zarzut drugi dotyczący oczywistych błędów w ocenie

- Strona pozwana w sposób oczywisty oparła się na niewłaściwej podstawie faktycznej, wobec czego przeprowadzona ocena jest błędna. Okoliczność, że strefa ekonomiczna „Bremino-Orsza” została ustanowiona na mocy dekretu prezydenta, nie stanowi korzyści na rzecz strony skarżącej, gdyż taki tryb postępowania jest przewidziany w ustawodawstwie białoruskim w odniesieniu do ustanawiania stref gospodarczych. Przywileje podatkowe w ramach specjalnej strefy ekonomicznej są dostępne dla każdego inwestora. Jest niejasne, jak strona pozwana definiuje szczególnie ścisłe grono biznesmenów powiązanych z Łukaszenką i na jakiej podstawie zalicza do niego współników strony skarżącej. Poza tym uzasadnienie to nie pozwala zrozumieć, dlaczego dotyczy to strony skarżącej, gdyż nie otrzymała ona wskutek tego żadnych przywilejów. Strona skarżąca nie otrzymywała także wsparcia od syna prezydenta, Wiktara Łukaszenki.

3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia przysługujących stronie skarżącej prawa do obrony i prawa do skutecznej ochrony sądowej

- Strona pozwana nie powiadomiła strony skarżącej o planowanym umieszczeniu w wykazach będących przedmiotem postępowania i nie umożliwiła jej podjęcia obrony przed opublikowaniem decyzji o wprowadzeniu wobec niej środków ograniczających oraz ewentualnego przedstawienia dowodów na odparcie zarzutów.

4. Zarzut czwarty dotyczący nieproporcjonalności środków ograniczających

- Zaskarżone akty prawne stanowią nieuzasadnione i nieproporcjonalne naruszenie przysługujących stronie skarżącej praw podstawowych, w szczególności jej prawa własności, prawa do prowadzenia działalności gospodarczej i prawa do poszanowania dobrego imienia na podstawie art. 16 i 17 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej.

Skarga wniesiona w dniu 7 września 2021 r. – Steinbach International / Komisja

(Sprawa T-566/21)

(2021/C 490/57)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Steinbach International GmbH (Schwertberg, Austria) (przedstawiciel: J. Gesinn, Rechtsanwalt)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2021/957 z dnia 31 maja 2021 r. dotyczącego klasyfikacji niektórych towarów według Nomenklatury scalonej (Dz.U. 2021, L 211, s. 48).

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy: Klasyfikując Mesh Lounge do pozycji 6306 90 00 części 2 załącznika I do rozporządzenia Rady (EWG) nr 2658/87 z dnia 23 lipca 1987 r. w sprawie nomenklatury taryfowej i statystycznej oraz w sprawie Wspólnej taryfy celnej (Dz.U. L 256, s. 1), pozwana zmieniła treść tych pozycji taryfowych.

2. Zarzut drugi: Pozycja 9506 Nomenklatury Scalonej stanowi pozycję, do której można zaklasyfikować Mesh Lounge, ponieważ towar ten stanowi inny rodzaj sprzętu do uprawiania sportów wodnych i może być porównany z nadmuchiwanymi pierścieniami naramiennymi, w odniesieniu do których pozwana już wcześniej uznała, że stanowią one towary objęte pozycją 9506 2900. Nie jest decydujące, czy Mesh Lounge było wykorzystywane do uprawiania sportu.
3. Zarzut trzeci: Zakładając, że Mesh Lounge nie może być klasyfikowane do pozycji 9506 29 00 Nomenklatury scalonej, możliwa jest klasyfikacja do pozycji 3926 9097 90 Nomenklatury scalonej (pozostałe artykuły z tworzyw sztucznych, wykonane z folii), ponieważ poduszka powietrzna i pierścień – ale nie tkanina – są charakterystycznymi częściami składowymi
4. Zarzut czwarty: Ogólna ocena została przeprowadzona wyłącznie w odniesieniu do zastosowania. Całościowa analiza powinna zostać przeprowadzona na podstawie innych cech, w związku z czym Mesh Lounge – pomijając możliwą klasyfikację w innych pozycjach – musiałoby zostać zaklasyfikowane do pozycji 3926 9097 90 Nomenklatury scalonej. Mesh Lounge nie może być traktowane jako sprzęt kempingowy. Ewentualnie można by rozważyć klasyfikację do pozycji 9503 0095 90 (pozostałe zabawki z tworzyw sztucznych) Nomenklatury scalonej, gdyby Mesh Lounge zostało uznane za podobne do materaca nadmuchiwanego.

Skarga wniesiona w dniu 12 września 2021 r. – Swords / Komisja

(Sprawa T-586/21)

(2021/C 490/58)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Patrick Swords (Dublin, Irlandia) (przedstawiciel: G. Byrne, Barrister-at-Law)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności dorozumianej decyzji Komisji z dnia 13 lipca 2021 r. odmawiającej dostępu do dokumentacji żądanej przez skarżącą⁽¹⁾;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia przez Komisję art. 4 ust. 2 tiret trzecie rozporządzenia nr 1049/2001⁽²⁾ ze względu na jej odmowę dostępu do dokumentacji żądanej przez skarżącego.
 - Skarżący utrzymuje, że mimo iż dochodzenie w odniesieniu do Irlandii jest w toku, nie może to samo w sobie uzasadnić zastosowania wyjątku, na który powołała się Komisja przy odmowie ujawnienia dokumentacji w niniejszej sprawie. To, że poważnie ograniczono w tak niespotykany i restrykcyjny sposób szereg praw podstawowych społeczeństwa, powinien być przemawiać przeciwko decyzji o odmowie ujawnienia dokumentacji w ramach niniejszej sprawy. W tym względzie skarżący twierdzi, że Komisja nie zbadała i nie zastosowała ściśle wspomnianego ograniczenia, biorąc pod uwagę trudności napotkane przez społeczeństwo w związku ze skrajnymi środkami wprowadzonymi przez Irlandię, co narusza wolności obywatelskie i prawa podstawowe w całkowicie niespotykany w historii Unii sposób. Skarżący utrzymuje, że takie okoliczności wykazują, iż w niniejszej sprawie zasady przejrzystości i demokracji wraz z napotkanymi przez społeczeństwo utrudnieniami w dostępie do wymiaru sprawiedliwości są kwestiami szczególnej wagi, które powinny być przeważać nad względami powołanymi przez Komisję celem uzasadnienia odmowy ujawnienia żądanych informacji.
2. Zarzut drugi dotyczy tego, że, jeżeli miał zastosowanie wskazywany przez Komisję wyjątek, to Komisja popełniła błąd poprzez nieuznanie, iż wniosek skarżącego został złożony w wyjątkowych okolicznościach i popełniła błąd poprzez stwierdzenie, że nie istniał nadrzędny interes publiczny przemawiający za ujawnieniem żądanych informacji. Skarżący utrzymuje zatem, że decyzja Komisji stanowi naruszenie art. 4 ust. 2 tiret drugie rozporządzenia nr 1049/2001.